

EL MANDU

DE LLOFRIU

—No ho entenc. El Doctor Rafols m'havia assegurat que jo no podia tenir fills.

—Això no demostra altra cosa sinó que l'haver-te casat et prova i que ja estàs completament curat.

EDEN CONCERT

Assalt, 12 - Telèfono 3332 A.

Director artístic: FRANCESC PEREZOPF

Tarda a les quatre i nit a les deu. — Tots els dies de set a nou i mitja **APERITIFF - DANCING** en el elegant **FOYER** i de una a tres de la matinalada **SOUPER - TANGO** prenent-hi part la famosa orquestra Tziganes **TYNDALL** i el insuperable ballarín **LLIIGI**. — Tots el dies a les dos de la matinalada, **GRAN TABARIN AMERICA**, **GRANS ATRACCIONS**, **ORQUESTRA CONTINUA**. — Pròximament debut de **LILA'S FIELD**, 8 belles angleses. — Consumació usual: Tarda, dies laborables, 1 pesseta Nit, 2'50 — Festius, tarda i nit, 3 pessetes

Pis per llogar: Amb davants i darreres esplèndits. Prop per a senyor sol o per dos amics que vulgan fer societat. Cas convenient, te dos entrades. Confort i comoditat. Adressarse: Pepita N. Muntaner, 83, escala interior.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Telèfono 1242 A. — Com-

panyia de Vodevill i grans espectacles, dirigida pel popular primer actor **JOSEP SANTPERE**, de la que forma part la primera actriu **ASSUMPCIO CASALS**. — Totes les nits: l'èxit del dia

El rei del sucre

Pròximament: *A l'ombra de Montjuich* (tres actes de Juli Vallmitjana).

URGENT Tinc un negoci entre mans. Necessito una senyoreta instruida per col'locar-li. P. T. 81.

ALCAZAR ESPANYOL

Grandios Músic-hall Unió, 7 - Tel. 2212 A.

Exitas de les estrelles *Eva Segura*, *Granito de Sal* i *Aixa de Soli*, *Alicia Abella*, preciosa cisonista; *Paquita Rosa*, excelent ballarina; *Germanes Dassy*, dueistes; *Germanes Ortigas*, ballarines

TARDA I NIT GRANDIOS EXITAS DEL **SKETT**

Aquí està la Gloria, en tres quadros i un apoteosi per 50 senyoretes, nous desnús artístics i *Granito de Sal* amb sa toilet *Lluminosa*

De 7 a 9 i de 1 a 4 Tabarin - Dancng - Varietés - Tziganes **FERRIZ** Gran exit dels dos nous quadros *Holanda* i *Montmartre*

Un collar de perles Ha estat trobat prop del Liceu. La persona que l'hagi perdut és inútil que es gastí quartos en anuncis, perquè no en treuràs res.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 100. Telèfono 1238 A.

Exit *Ideal Coralito*, *Marguerida Vila* i *Pepeta Sobiet* Gran èxit *Lluisa de Tormes*

Senyor de posició, voldria fer amistat amb noia d'uns 15 anys, que no pateixi dels genolls ni dels queixals. Escriure a **EL NANDU**, 7 B., amb foto

L'AS Gran Saló de Varietés - Telèfono 4628 A.

Marquès del Duero, 100 i 102, i Borrell, 1 i 3 El millor programa de Barcelona. — Exit de *Pousinet*, *Cole and Rags*, *Pepeta Martí*, *Pepeta Sòria* i *Maribel*, ballarina. — Gran èxit de la Rondalla Aragonesa de *Moncayo*, 2 senyoretes i 4 caballers

Per excés de programa comensaran les funcions a les 3'30 tarda i 9'30 nit

Exit grandios, èxit, *Maruja Lopetegui*. Elegants toilettes Reina de la plasticitat

De 8 a 10 Aperitiff-Souper. Tres plats a escollir, 7'50 pes.

Empleo

L'Administració de **EL NANDU** demana un senyor, de quantsevol edat (no hi fa res que sigui casat) que aportí diàriament **mil pessetes**.

TEATRE VICTORIA

Companyia GIBBERT

Mestres directors i concertadors: **ROSELLÓ** i **CONTI**. — Tots els dies el dos-grans èxits

La gran Dumont

i el triomf de *Amichatis* i de tots els intérpretes, *Pim - Pam - Pum* o *También los del Paralelo quieren tener su Revue*

Tots els quadros ovacionats — Esplèndida presentació

PRINCIPAL PALACE

Plaça del Teatre, 2 i 4 - Telèfonos 5123 i 4736 A.

La revista de grandios èxit **CRI - CRI**. Magnífic decorat dels escendgrafs *Deshays* i *Arnould*, *Castells* i *Fernández*, *Morales* i *Colmenero*. — 600 trejos nous de la casa *Max Weldy* de Paris. — 100 artistes espanyoles i estrangeres

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però, *exigiu* que siga l'il·lustrada per el gran **OXYMEL**.

Val **tres peles**, però fillets, es lo millor de lo millor.

Per correu: **3'40**. Comandes a la nostra Administració.

La Novela Galante

Demaneu cada dijous al vostre kiosk, encara que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de *d'alló* i riurer.

Cada dijous, **15 cèntims**

UN LLIBRE DE BARRILA

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta *vint fotografies espartarrants* del natural.

Cinc ralets ben aprofitats Comendes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A. - Apareix cada dijous

Secció Oficial

Ha estat molt comentada per tots els polítics (i reproduïts llurs comentaris a tots els periòdics) la visita que el nostre Cambó ha fet al rei d'Espanya. Uns creuen que el motiu fou invitar-lo per a la futura exposició del moble; altres creuen que per a tractar de la crisi que es vesslumava, i determinar el ministeri que aquesta vegada ocuparà; altres creuen...

Nosaltres, homes sincers i indiscrets alhora, volem aclarir-ho. Ha arribat el moment de fer declaracions.

Tothom en fa. Fem-ne, doncs, nosaltres.

No és, per a ningú, cap secret que en Cambó és dels nostres. És a dir, dels nandulistes—no esbrinem si, a més, és també catalanista—dels partidaris de la cuixa lliure i del dret de fregir-la a un amic. Els seus èxits personals amb les femelles el situa, per dret propi, i a desgrat del seu secretari i company de gresca, En Llusà, entre els membres més rellevants de la nostra Junta de Defensa.

Doncs bé; és amb aquest caràcter i amb la representació nostra que ha anat a veure al Rei. Barcelona—millor dit, Nandulàndia, car els altres barris de la ciutat no ens fan fret ni calor—va assolint un aspecte de poble trist, molt semblant a Canta-lavieja de arriba. A les artistes dels music-halls se les fa treballar tapades de cap a peus; a nostres imprescindibles amigues, les que ens ajuden a passar la nit, no les deixen eixir a exercir llur benèfic sacerdoci. Què vol dir això?

En Cambó ho ha anat a explicar an al Rei i l'ha invitat a que vingui una nit a pendre una copa al Sevilla i, una vegada posats, presentar-li mitja dotzeneta de noies ben triades, per a que vegi si és just que es vulgui recloure les obres d'art de l'escultura natural. Si el Rei accepta, com tot fa suposar, tindrà lloc a Nandulàndia una repris del juí de Frinè, multiplicat per 60,301, que són les «Frinès» que corren per nostra pàtria.

***

Tot just vinguts al món i començant d'actuar nostres ministres (o corridos-màxims) ja hem tingut el primer èxit. El nou governador, ultra privar de renegar als homes i eixir a les dones, havia privat també de fumar als cafès-concerts.

Nostres ministres van fer una crida als empresaris d'espectacles; es van reunir al Liceu i després varen parlar amb el governador apostòlic. Varen contar-li la primera conseqüència que havia tingut la ordre. No la sabeu?

Doncs, a un teatre del Paral·lel, un tremendo va treure una «señorita» i... se la va fumar a un prosceni al davant de tothom!

En saber-ho nostre beatífic governador va canviar l'ordre. Des de divendres, el que tingui a mà una «señorita» se la podrà fumar al mateix pati de butaques sense haver d'amagar-se.

***

Sabem que alguns «ciertos elementos» de les Jun-

4 — EL NANDU

tes de Defensa darrerament disoltes, fan gestions per ingressar a les nostres files i fins i tot obtenir càrrecs a nostra Junta de Defensa.

Estiguin tranquils els bons nandulandistes. Ja els hem dit a aqueixos «ciertos elementos» que es facin retratar.

***

Carta de nostre enviat especial a la Societat de les Nacions:

“Lausana 2-XII-22.

Amics del Nandu: Vos suposo assabentats de què s'ha inaugurat la Conferència. El que no sé si sabreu és que a la primera sessió va fer un discurs la senyoreta Stanciof, delegada del president dels ministres de Bulgària. Nois, quina femella! No em va semblar «Bulgària» no, sinó extraordinària. Parlà de la Tràcia, de la Maritza i de l'Egeu (egeu, egeu! Deixeu-me tosir) i després explicà la conveniència d'establir zones franques a cada nació, on puguin anar a guanyar-se un duro les dones massa conegudes a llur país.

Després del seu discurs vaig parlar amb ella. Li vaig proposar un viatge a Nandulandia, suposant que estarà tipa d'homes «búlgars...» No em va dir que si ni que no, però em feu l'ullet i m'ensenyà la llengua. Digueu si puc gastar un parell de naps.

Ja m'he fet amb Txitxerin. Vaig presentar-me dient que sóc admirador dels balls rusos i de les foques sàbies. S'interessa molt per nostra causa. Coneix molt Barcelona, per referències. M'ha demanat informes del funcionament de cà'l Manco i la traducció de les paraules «meuca» «lloru» «arrambar» «cap-i-cua» «puja aquí dalt» «pastanaga» i «d'allonses». Pregunteu al seràfic governador si es poden dir en llatí apostòlic.

Ah! Ja sé que no podeu renegar. Pobrets, quant deueu patir per enraonar «con castellano finolis»!

Per a quan arribi jo compreu-me 27 indulgències plenàries.

M'en vaig a la sessió de la Conferència, que avui serà molt moguda. Venizelos i Lord Curzon van a la grapa. Sembla que tot és qüestió de faldilles. Ja ho va dir l'Escriptura: «Homines i mulle- ris, polvus te reverteris.»

L'Enviat especial

L'AUTOR, L'AUTOR

Al darrer número de EL NANDU (número 2, pàgina 7 i següents) vàrem publicar un treball titolat «Els drames de les Índies», en tres quadres, del qual, per exigències de compaginació, es va treure una ratlla. Aquesta ratlla dona la casualitat que és la que portava la firma. Nostres llegidors s'han quedat, així, sense saber el nom de l'autor.

Doncs bé: l'autor és «Camí», el formidable humorista francès que es va fer cèlebre a les pàgines de «Le Journal» i és un dels primers valors en la literatura francesa de gresca.

Val a dir que la darrera quartella de nostra traducció acabava així:

TELO CAMÍ

Els nostres caixistes pensaren que es tractava d'un «teló» que representava un «camí», i, per estalviar feina, suprimiren el «camí del teló». Compreneu que els tipògrafs no poden conèixer tots els literats. No se'ls pot exigir que coneguin al «Camí» de «Le Journal». Amb que coneguin el camí de la Font del Gat, és prou. Però nosaltres, que som fills de pares pobres «però» lladres, i hem après a robar honradament, consignem el fet.

No ens ve d'aquí.

TOTES LES EDATS SON BONES

En el poble d'X. hi havia un utge que, ves quina casualitat, també és deia X.

El jutge X. del poble d'X. era un bon jutge, per la qual cosa li agradaven molt poc judicis com processos. Això vol dir si seria amic de la justícia; de manera que tot el poble d'X. el tenia per conceller i els més petits conflictes li eren sotmesos.

Un dia, en una baralla de noies, la Pepeta, xicota d'uns catorze anys, fou tractada de meuca per una de les seves amigues (ella sabia perquè); però la Pepeta no és conformà i s'en anà de dret a cal jutge.

— Senyor X. — digué, — la Roseta m'ha insultat.

— I què t'ha dit?

— M'ha dit que era una meuca.

— Ves, díga-li que jo dic que no és veritat, que no ho ets. Que encara no tens la edat; però que quan la tinguis ja ho seràs.

El bon jutge d'X. es veu benbé que no era juget de Barcelona.

DE LA VIDA "ALEGRE

HISTORIES DE GRESCA

La flor que es marcía

— I doncs, doctor? — preguntà ansiosament la hermosa clienta, tan i mentres ordenava la seva *toilette* que un llarg i minuciós reconeixement medical havia desfet massa.

— Senyora — declarà el doctor Pilocq, amb entonació categòrica, — cal que es torni a casar.

— Com? Tornar a casar-me? Per què?

— Es de tot punt necessari, senyora. El cas es ben seriós. No hi ha més que aquest remei que pugui salvar-la; del contrari està vostè llesta. I cal anar depressa, perquè podria fer tard.

Rodaments de cap, palpitations, rampes, vapors, desmenjament, insomnis, crisis nervioses... Tots els símptomes. Feia bastant de temps que la pobreta Iolanda Bioudy — una flor diríem, que el jardiner no rega mai — es mustigava sobre la seva branqueta, víctima d'aquells terribles turments que no havien pogut consolar ni els sports pedestres, ni l'hidroteràpia, ni el règim vegetarià. Llavors, desesperada, havia acabat per decidir-se a consultar un metge de nomenada, al qual, una seva amiga, atribuïa molta de competència.

— Oh! Jo no puc tornar a casar-me... — gemegà ella amb veu tremolosa — Li he dit que sóc viuda, però no ho sóc exactament. Estic separada del meu marit i no vol divorciar-se de cap manera...

— Doncs... s'ha d'ajuntar amb ell.

— Oh, mai de la vida! Es un bestia. M'apallissava.

— Però, després de les batusses... feia almenys un tractat de pau carinyós?

— Res d'això. Marxava tancant de cop les portes.

— Llavors prengui un amic...

— Oh, doctor! — protestà la dama, fent-se vermella.

— Es... que...

— Ja, ja comprenc. Vostè es una dona honesta?

— Sóc educada.

— Això la honora molt, senyora, i jo la felicito — digué el doctor Pilocq fent una gran reverència — També jo en sóc de virtuós, i per tant, no pateixi per la seva honestetat. No és que jo vulgui que la perdi, però... comprenci bé, el que jo li aconsello no és pas una diversió frívola, sinó un tractament medical, és a dir, la cosa més seriosa i més científica.

— Ah! — feu Iolanda assombrada.

— Naturalment, senyora. Jo mai no gosaria permetre'm incitar-la a un plaer culpable, que el seu pudor repugna amb horror i amb raó sobrada. Però, és el meu deure de metge ordenar-li l'únic remei que pot curar-la.

— Ja comprenc... però... en aquest cas, el plaer pecaminós i el remei receptat sembla una mateixa cosa... té un mateix mode d'empleu...

— Bah! Tot depèn del punt d'ovir on ens situem. No té vostè que desitjar-la, sinó com una mida curativa legitima, pel seu estat de salut, i no com a un pecat infamant. H us aquí tot.

— Creu vostè?... — suspirà la pobra malalta.

— Si el remei que se li fa empassar al malat té un gust que li agrada, tant millor per ell — seguí dient el doctor. — El metge que ha cregut necessari prescriure aquesta poció o l'altra, no ha de capficar-se pensant

— Naturalment, senyora. Jo mai no gosaria permetre'm incitar-la a un plaer culpable

si és amarga o ensucrada. Aquest és un detall que no ha pas de mirar. Però... potser a vostè no li plauen aquesta mena de sucreria?

—Els ulls de la senyora Bigoudy s'il·luminaren amb un llampec de voluptuositat, demostrant el que li plauen aquella mena de sucreries, de les quals, desgraciadament, havia oblidat el gust.

—En fi, senyora, vostè ha vingut a demanar-me un consell i jo li dono amb tota franquesa. Cregui, no es descuidi, car, del contrari, no responc de res i em rento les mans pel que pugui venir.

...li oferí d'atendrel-la gratuïtament

Veient-la fortament commosa, afegí un suprem argument per acabar de capgirar la seva virtut.

—Si, per exemple, jo hagués dignosticat que per a salvar la vida s'havia de tallar una cama, qué hauria dit vostè llavors? Hagués refusat?

—Oh, nol Tractant-se de vida o mort...

—Doncs bé, senyora, és el mateix, sols que el tractament que li indico és bastant menys terrible que una amputació; pot estar ben certa. Per tant, és ridícul tenir tanta por per una senzilla operació sense dolor ni perill, que pot fer-se a casa seva i que no deixa cap cicatriu. Bé, vaja, cal decidir-se.

Iolanda, vençuda per tan bones raons, no podia més que cedir.

—Oh, Deu meul... Tota vegada que depèn d'això la meua salut... provaré, per molt pesat que em sigui. Però tampoc no em sembla fàcil de trobar una persona que compregui la part exclusivament terapèutica d'assistència que li demanaria.

El doctor Pilocq reflexionà un moment sobre aquest neguitós cas de consciència i després declarà:

—Segurament que si vostè entaula relacions amb un home de món, per poc enamorat que estigui de vostè, la seva vanitat no acceptarà l'humil paper de curander. A més, que la castedat de vostè, tan intransigent, fracassaria. Caldria, doncs, servir-se d'un mercenari. És l'únic mitjà.

—Oh, és assombrós! Vol dir que es poden comprar aquestes coses?

—Miri, senyora—digué fredament el terrible doctor, —la seva turbació em corprèn. Jo sóc solter jove, encara i bastant vigorós. Si vostè vol, jo la podria atendre tanmateix.

—Doctor, doctor! I ara. Vostè em fa proposicions...

—Honestes, senyora, molt honestes, dictades solament pel desig d'estalviar-li passes penoses i potser afronts crudels. Com si que amb mi ja hi ha un pas donat. Jo ja ho tinc vist tot, absolutament tot.

—Prou, doctor! Em moro de vergonya.

—No hi ha el més petit motiu. Evidentment, mostrar els seus encants per voluptuositat a un senyor que no sigui metge, si, és un pecat que fa vergonya. Però vostè me'ls ha mostrat a mi, metge, per motius purament medicals. Es considera vostè perquè deshonrada? No, i la prova és que em paga perquè els hi miri. Doncs bé, calmi els seus escrúpuls. No haurà d'averkonyir-se del tractament, ni més ni menys que

de la consulta, car li faré pagar igualment, segons tarifa sindical, els cuidats especials que li haig de proporcionar amb tanta discreció com dignitat

La fesomia inquieta de la senyora Bigoudy s'assenenà.

—Ah, en aquestes condicions... Si, molt bé.

Des del moment en que es tractava d'una qüestió comercial, de la qual tota mena de passió restava allunyada, la cosa era lícita.

—I... quant em cobraria? —preguntà Iolanda, després d'un moment de vacilació.

—Cent francs per sessió.

—Oh, és molt car! —digué la senyora, tal com s'estigués comprant un objecte d'ocasió. —Per aquest preu no podria venir molt sovint...

El doctor objectà, no menys prosaicament, la dificultat del treball. Al capdavant transigiren per seixanta francs.

—I... quan començarem? —preguntà ella baixant els ulls.

—Estant vostè decidida, senyora, com més aviat millor. Ara mateix.

Cal treballar el ferro quan és calent. Apa, doncs.

—Ah!... Oh!... Ets un metge admirable! —murmurà la senyora Bigoudy, entre sospirs i dolços gemecs — Sento que retorno a la vida...

I la seva salut de jove floreixia. Es veritat que li costava car, però ella no ho mirava.

Amb tot, un dia el doctor, un xic avergonyit d'haver-se ficat a la butxaca més de deu mil francs de honoraris, li oferí d'atendre-la gratuïtament. Llavors ella cridà amb noble indignació:

...dugues solemnes bufatades.

—Oh! Tenir un amant jo, com una «fulana»? Per quí m'ha pres?

I la dama ventà al doctor dugues solemnes bufatades.

Robert Francheville

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

—Nandu, quines ganes tinc de veure això del dancing!

—Ai la mare! quin bullit! Ens donarem la gran nit.

—Jo també, i creu qu... em fa nosa.

—Al tocar-me aquesta pessa, vos juro que el cor s'em vessa.

—Tefoll, noi, quina portera! Jo em quedo per bui al darrera.

—Que no vol ballar, Tuies?
—Au, ves, no facis... pamplines.

—Com ne diuen d'aquest ball?
—El fox-trot de fregar l'all.

—Tot ballant, m'he marejat.
—Vingui, aquí an el reservat.

—Un massatge i quatre gotes sempre les revifa a totes.

—Tuies, que és gran Barcelona!
—Però s'ha d'obrir l'all, fleiss!
—Qualsevol torna al poble!
—Jo raí, ja el cllc ben oberff!

LA SANTA IGNOSCENCIA

A la Havana hi ha un mercat on va a comprar tota la colònia catalana. I ja fa tant temps d'això —sembla que d'abans i tot de l'emigració de Cristòfol Colomb a Amèrica— que els venedors negres, que ni per casualitat han vist mai una truita de Granollers, parlen un català d'allò més castiç, encara que amb el «dejo» «anguango».

Una venedora de «color», un veritable joell,

«filigrana» pura, com deia sa mare, fou demanada, no per res de bó, sinó per casar-s'hi, per un carnicer més ena-morat que un bisbe, encara que del color del betum.

Mentre duraren las relacions, mare i filla no deixaren un sol dia de recordar al bon carnicer— que es deia Domingo, no podia fallar— que el dia del casament seria per ell una grossa festa, puig es menjaria el tall més bo, que no hi ha que dir és el filet.

I tant li fregaren pels nassos les qualitats dels tros,

que l'home decidí de fer el cop de cap i es casà.

La nit de nuvis començà com generalment totes; ficant-se els nuvis al llit. El senyor Domingo, però, tenia una inquietud: Com a home delicat temia violentar a la seva recent muller i per fer la cosa més dissimuladament comença una llarga conversa, durant la qual, procurà introduir el tema que el preocupava. Fou tan fàcil, tan ràpida, però, la introducció, que el bon home quedà astorat. Potser seria ignoscència, potser anestèsia local, el cas es que ella no s'havia donat compte de res.

— «Carambita», tu, no m'havies promès un filet a la broche?

— Que ja és a dins? «Jujuy» quin gust! — contestà ella, boi saltant de contenta.

— *Olè la sal, la gracia y los andares....*

— Arri, allà, figuri esta itis. Què no veu que té les frontisses rovelades i per brincar l'hi hauriem de posar unes canyetes, com als canaris?...

EL CAMAFEU DEL COSÍ

- Juguem a prendes...?
- Sí... al pare carbacer...
- No... a l'anell picapedrell, eh?
- Som-hi...

Tot seguit un enrenou de cadires i la família, a més dels amics de la casa, s'apostaren al bell mitg del menjador fent rotlo.

Era a casa de don Ignasi i commemoraven el casament d'ell i la Maria, fet tres anys abans.

Cal dir que don Ignasi portava uns quants anys més que la Maria, i que aquesta, a més d'estar en plena joventut—i en plena carn—s'havia casat més que per res per necessitat; s'havia quedat de sobte sense pares ni germans, i és el que ella deia:— «Jo necessito casar-me per tapar aquest forat»; no sabem a quin se referia, perquè el que és don Ignasi...

Un cop preparats, l'Alfred, el cosí d'ella—un cosinet de vodevil, jove, dels mateixos anys que la Maria,—es treí un bonic anell, un «camafeu» d'herència, i començà el joc, que durà fins a mitja tarda, regat de quant en quant per qualche copeta d'anissat que feia pujar una mica de vermelló al

nas de don Ignasi i fer-li dir de tant en tant algun xisto grollerot, pujat també de color

Cap al tard les «visites» s'acomiadaren i don Ignasi les acompanyà fins a la porta, deixant a la seva dona i a l'Alfred al menjador; si la gent al ser al rebedor no hagués cridat tant, si don Ignasi hagués estat amatent hauria sentit un grinyolar de cadires i un forfollejar de robes inquietants ..

Quant l'Alfred es despedí dels seus cosins i don Ignasi es quedà sol amb la Maria, aquesta començà a preparar el sopar.

—No, mira deixa-ho.. sabs? val més que ens en anem a dormir...

—Tan aviat...?

—Sí. Veuràs: vull acabar la festa tal com se mereix ..—i picant l'ullet feia un somris de conill enamorat ..—Aquell dia don Ignasi se sentia amb forces per fer ho tot... al revés de molts altres en què li faltaven.

A tota presa desfé botons i llaços, deixant a la vista les rosades pompositats d'ella ..

Peró, caram! avui que es trobava amb forces, notava com un obstacle; com un pany on hi ha una clau ficada... L'home forfollejá neguitós; a la fi palpejant es trobá amb un objecte els dits...

—Tu! el «camafeu» de l'Alfred...

—.. Si, mira, es veu que jugant a picapedrell me l'he amagat aquí...!

ALTA BANCA

—Si no accedeix, arruinaré el seu marit provocant una baixa en les accions de la seva Anónima.

—Dubto que ho logri. Seria el primer cop que un home els hi fa baixar.

**SENSACIONALS
REPORTATGES
DE CÀNDID**

El Soldà de Turquia a Barcelona

(Ara és cosa seriosa)

Sortirem al carrer sense saber benbé on anàvem però confiant en el nostre instint periodístic ens en-caminarem a l'Hotel del senyor Prim, sospitant que allí hauríem de saber quelcom.

En efecte, quan anàvem a entrar, l'amo de la casa molt amablement ens digué que totes les habitacions estaven preses; però com ins stíssim amb insistència

...fotes les habitacions estaven preses

i un duro, el senyor regent ens explicà el cas: tot l'hotel estava pres per un personatge que viatjava d'incògnit junt amb les seves senyores.

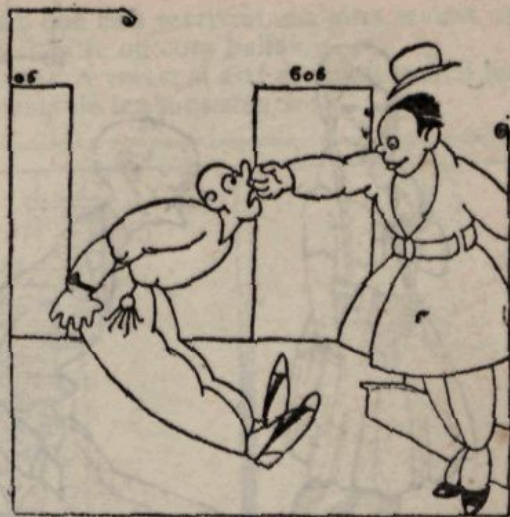
- I qui és?
- No ho sé.
- Pregunteu-li com se diu.
- Marieta Ma. . dic, no ho sé; però...
- Va ésser necessari despedir-nos d'un altre Amadeu.
- Es diu Mamet?
- Bufal Mamet; Mehmed voldrà dir.
- Justa, Mehmed.
- I on és ara?
- Ja li dic que va d'incògnit; está amagat dintre un bagul.

Aquest diàleg fou ultra-ràpid. Amb un moviment imperceptible de puny vaig deixar dissimuladament knockout a l'encarregat e l'hotel i vaig pujar escales amunt. Però en ésser al primer pis em trobo amb un senyor amb una gran paperina al cap i unes estisores pintades en els calçotets bombats.

- Dificultats per passar.
- Presentacions.
- Ell és el Gran Eunuc. Jo... sóc jo.

Comencem la conversa.

-El Soldà no està visible— em diu — perquè viatge d'incògnit; i com que viatge d'incògnit no està visible; perquè si estés visible ja no estaria d'incògnit,

...vaig deixar knockout a l'encarregat...

perquè tothom el coneixeria — afegeix amb la seva veu de super-soprano.

Com que sembla que el Gran Eunuc és curt de paraules, decidim fer-li un qüestionari i li preguntem què pensa fer la família a Barcelona.

-Don Mehmed — ens diu — farà simplement de Soldà destronat, perquè si no fes de Soldà destronat és que seria Soldà tronat i...

-I elles?—

-Oh, elles! Les senyorettes desseguida trobaran col·locació. Les unes, les més, es contractaran al Palace...

-I les altres?

-Les que són turques trobaran aviat aficionats i les que són armènies fent el paper d'armènia es guanyaran la vida.

-I vostè?

-Jo? Oh! jo... no sé, potser cantant al Liceu...

-I no li agradaria regenerar-se?

-Regenerar me? Què diu ara? Re-ge-ne-rar-me!

-Vostè no ha sentit parlar del doctor Voronoff, que empelta glànoles de mico?...

-Com! I és cert això?

-Ja ho crec home, ja ho crec!

...un senyor amb una gran paperina...

-Què em diu aral Miri, hi corro totseguit.

-Si, home, si, i uua vegada regenerats, si li queden ben posades potser el facin Governador. — C.

— Ah, dolenta! Què et feia ahir el Lili quan et ficava el cap sota les faldilletes.

— Ai, ai! El mateix que vostè fa a la mamà...

SOLS UN PETÓ!!

En Ramonet anava cap-girat per la Teresina. Bé és veritat que ho valia la xicota. Figureu-vos una nena de divuit anys; ulls de 3'50 centímetres de diàmetre; pit de un metre dotze de desenrotllo i una mica més per baix de les caderes, 1'50 metres de circumferència.

Eren veïns. En Ramonet es passava les hores al balcó — un balcó de Gràcia, a mà dreta, després es gira a l'esquerra i es segueix un carrer recte — esperant veure a la gentil veineta. Quan la veia li deia coses apassionades amb els ulls, amb la llengua i amb els gestes de les mans.

La Teresina sabia que en Ramonet estava boig per ella, però s'ho prenia a broma i reia d'allò més en veure els seus gestos i oir les seves paraules. Sabia que acostumava a esperar-la al portal per a pujar l'escala darrera d'ella i badar mirant les apetitoses pantorrilles d'ella. La Teresina en feia tant de cas com dels miols dels gats en gener.

Però... un dia en Ramonet va veure sortir a la mare de la noieta. La Teresina, doncs, estava sola...

I amb un cop d'audàcia truca a la porta; ella que obre; ell que va per a abraçar-la; ella que fuig; ell que tanca la porta i la segueix... I vet'ací que es troben tots dos solets a un sofà de la sala.

La Teresina es defenia i protestava. En Ramo-

net porfiava i s'entossudia. S'oi la petició apassionada de l'enamorat:

— Bé, Teresina, me n'aniré tot seguit; però deixem fer-li un petó! Sols un petó!

I s'oi la veu tremolosa de la nena:

— "Bueno, bueno"... Espéra't que em treuré les faldilles...

LES DUES GERMANES SIAMESES

AL cap de 43 anys d'una vida regular, Rosa i Josepa, les dues germanes siameses tan conegudes arreu del món, han mort a l'hora. Havien vingut al món al mateix temps, car eren bessones i ben bessones. Varen viure en una perfecte harmonia i totes llurs accions i gestes foren simètriques, a excepció d'una sola d'acció: Rosa va tenir una "relliscada" tan i mentre Josepa dormia i deslliurà una criatura en 1910. La Josepa, que no va donar-se'n compte de la "relliscada" de la seva germana, tampoc va adonar-se de la interessant situació d'aquesta. Val a dir que la dona culpable es va maridar amb el seu seductor i l'ignocent bebé, fruit del pecat, devingué nebot llegítim de la seva tia.

— No sé com pot ballar amb aquell home, amb la borrarera que porta.

— Avui no és res. Ahir vaig ballar amb ell i eren que la portava grossa!

TAFANERIES DEL NANDU

català diu que està escrivint una altra revista que es titularà: «L'altre ou com balla».

Endavant! A veïam si així es resol la crisi teatral i el problema de les subsistències.

«El Diluvio» de divendres donava compte d'un atracament i deia que a un dels atracadors varen trobar-li «una faca de seis palmos».

En llegir ho ens quedàrem esporuguits. Quina mida per a una faca! No us sembla extraordinària? Vàrem preguntar a tothom i ningú n'ha vist cap d'aquesta llargària. Les xicotes dels cabarets ens digueren que ni en temps de Muley-Haffid, que és quan s'en van veure de més llargues, no en trobaren ni una que passés de pam i mig.

Al «Novelty» treballa un quartet de ball que degué ésser molt escaient per a divertir a nostres besavis. Però els balls no és el millor. El millor és que surt una pobra dona dient versos a estil Salvador Rueda o Sinesio Delgado, afirmant que l'exèrcit espanyol ha anat sempre de victòria en victòria, derrotant a Nàpols, als anglesos, als americans i a tot el món.

De Abd-el-Krim no en diu res.

Després treu una bandera espanyola i es fa una apoteosi, agenollant-se totes les cupletistes i ballarines de la casa.

A nosaltres ens va semblar tan bé, que, entusiasmat, vàrem enviar el següent telefonema de matinada: «General Picasso, Madrid Expedient responsabilitats desfeta Marroc, deu cremar-se per fals. La veritat és que l'exèrcit espanyol ha guanyat sempre. Vingui «Novelty» i s'enterarà. Cal rectificació urgent i aixecar monument Juntas Defensa. Ballarines music-hall proclamen èxits. Saben més que vostè».

Senyor meu i quines coses passen en aquesta Barcelona de «L'ou com balla», del Marquès d'Alella i del «Metropolitano».

El Nandu ha llegit amb ànsia les informacions que s'han publicat del dolorós enfonsament de la «golondrina» del port.

I ha vist amb un diari certa sorprenent relació d'un dels qui anaven a la «golondrina» i que miraculosament es va salvar amb el seu pare i amb un fillet seu.

Diu així la dramàtica relació:

«En vista de que eran ya muchos las embarcaciones que se hallaban prestando auxilio y que me hallaba extenuado, conduje a los dos naufragos que llevaba a una gasolinera y me trasladé al barco de la Tabacalera para reunirme con mi padre y con mi hijo. Allí tuve el disgusto de ver que mi padre se hallaba lesionado en un pie. Al saltar al vaporcito se había dado un golpe contra uno de los banquillos de la golondrina y tenía el pie inflamado. Conduje a mi padre a tierra en un bote y allí «me lo tuve que cargar», porque no podía dar un paso».

Home: «¡Contra un padre no hay razón!»

Això és massa gros.

Ja no és solament naufragi.

Es naufragi... i «parricidi».

El líric català va camí del triomf.

Ara s'ha estrenat «L'ou com balla», i un saineter

NO PASSA UN «ALMA»

—Què desitja, senyoreta?

—Un sopar i un cabrit que el pagui.

Grimejia Teatral

Aquesta setmana hi ha hagut estrena fins al Liceu, i no ho diem per una ballarineta que es va perdre dintre una banyera. Han estrenat una òpera que es titula «La dame de Pique». Aquella nit van fer festa tots els croupiers i empleats de joc—que són quaranta vuit setcents cinquanta tres,— i van anar al Liceu. Es creien que allò de «La dame de Pique» era una indirecta per a fer-los trontollar la pastera.

Afortunadament, tot va anar bé. Qui es va avorir més va ésser l'«abono». L'«abono», quan no canten «La Favorita», «La Sonàmbula» i tres o quatre òperes més de la mateixa «ganaderia», s'avorreix sempre.

Al Romea En Millàs Raurell ha estrenat una traducció de Gerome Karl: «Fanni i els seus criats». No ens ho creiem que En Millàs Raurell sapigués anglès. Aquests poetes de la Mancomunitat cada dia són més savis.

I l'obra? Bona, naturalment, a pesar de la traducció

— La felicitó, senyora, pel seu nomenament de Presidenta del «Sindicat de la Lleia»

que a vegades fa pensar en els poemes d'En Salvat-Papaseit. I ha portat gent a Romea. Això cal dir-ho per a que l'empresari s'adoni que no és el mateix una comèdia bona que les comèdies d'En Pompeu Creuhet.

Al Tivoli la benemèrita empresa salvadora del teatre líric català ha estrenat una animalada que s'en diu «L'ou com balla». Ja ens en guardaran un ou. No n'hi hav a prou amb el senyor Pujols que s'hi ha afegit el senyor Duch i Salvat

Molt bé! Molt bé!

Al Novetats han debutat «Los osos comediantes». Aquests osos ens agraden més que la majoria dels nostres comediantes.

A l'Espanyol han est enat un vodevil, «Els polvos del doctor Rivelt», traduït per un distingit sportman. Aviat n'estrenaran un d'un mosso de cafè i un altre d'un acomodador.

A Eldorado han estrenat una opereta: «La amazona del antifaz». El llibre és poca solta i cursi. La música a l'altura del llibre.

Algú ha dit que «La amazona» aquesta que ens ha servit — i de parroquià! — un tal Fernández Lepina, és una opereta com totes les operetes.

Sil i un bel

Al Poliorama, en vista de que «Los railitos del tren» eren de via estreta, estrenen «La Ventafocs» en castellà. Mare de Deu Santíssim!

A l'Apolo ja anuncien una altra obra popular-lírico-bailable-realista: «La Paula en té unes mitges». Potser en farem un gra massa, senyors!

Al Victoria han estrenat «El gallo de Morón», de mestre Guerrero, que no és tan guerrero com sembla. Amb gaires estrenes com aquesta En Gisbert es quedarà com el «gallo».

EL MEMBRE INFLUENT

Aquest istiu passat, una jove artista lírica fou contractada per a una actuació d'un mes, a certa ciutat de «provincia». Molt contenta va dir-ho al seu mestre de cant, i aquest, home de anys i d'experiència, va fer-li la següent recomanació:

— Debutar i agradar al públic, no ho és tot. Vols un consell? Així que arribis a la ciutat fes una visita a l'alcalde i procura — pel mitjà que sigui, eh? — les seves simpaties. De no trobar l'alcalde, ves a veure a un regidor o un membre influent del consell de espectacles.

La jove artista, que no gasta gaires escrúpuls de moral, tractant-se de la seva carrera, va servir-se'n de la recomanació. La seva visita a un regidor tingué un dolç caràcter d'intimitat...

Passats els moments àlgids, la jove artista preguntà al seu nou amic:

— Suposo que puc comptar amb la teva influència al consell de debuts, oi?

— I ara, nena! Si el consell de debuts no funciona des de fa vint anys!!

Però no rigueu massa aviat ni compadiu a la jove artista. La seva visita no fou inútil. El regidor, a més de regidor, és un ric industrial de la comarca. I avui en dia segueixen entre tots dos les més íntimes i lucratives relacions.

Grimègia estrangera

— Aquestes vacances vull que siguin un descans de debó. Durant els dos primers dies no acceptaré ni un sol amant.

(De "Sans-Gené").

***

— Ja que el meu marit m'enganya, vaig a venjar-me.

— Pendrás un amant?

— Sí; un altre.

(De "Le Régiment").

***

— Escolti, secretari, no sap que li tinc privat de fer l'os amb la mecanógrafa mentre treballa?

— Dispensi, però ara no treballava. Feia l'os, no més.

(De "Le Régiment").

— Em sembla que tu deus donar molts diners a les dones

— Vols dir que faig cara de ric?

— No. De... intel·ligent.

(De Sens-Gène)

— Si et mors abans que jo, pots estar ben segur, Ramon, que em tornaré a casar.

— Ah!

— Sembla que et deixa fret la notícia?

— Dóna, com vols que em compadeixi d'una persona que no coneixeré mai?

(De "Le Sourire").

***

El metge. — La seva ànsia es ben llegítima; però el seu cas jo no l'entenc i cal esperar pacientment a que fem l'autòpsia.

(De "Le Sourire").

— Té interès en tornar sol a casa, senyoreta?

— Jo prou faig els possibles per tornar-hi acompanyada, però...

— Jo no enganyo mai al meu marit, sino quan m'aborreixo. Però confesso que quan no l'enganyo m'aborreixo molt.

(De "L'Amour").

***

— I ara, nena! Encara ets al llit?

— Sí; avui és el meu dia de visita.

(De "Sans Gené").

***

— Oh, amor meu, amor meu! T'estimo tant com si no siguessis el meu marit!

(De "Le Rire").

***

— Et confesso que t'he enganyat molt sovint; però et juro, estimat meu, que cada vegada he tingut un remordiment.

(De "Reigen").

***

— I com fas per dir al vell que l'estimes?

— Penso amb l'Enric.

(De "Pünck").

— La Maria és molt imprudent. Està jugant amb foc.

— Potser ignora, senyoreta que abans havia estat cuinera...

(De "Le Regiment")

L'AMOR AL DIA

— Quin anell més hermós!

— Però és condició indispensable que l'hi haig de ficar al dit.